

WAF!

WAF!

WAF!

REBELS

STINK
TEGEN
DANNY

TEKST EN ILLUSTRATIES DOOR

JENNY MCLACHLAN

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © Jenny McLachlan 2023
Oorspronkelijke titel: *Fairy vs. Boy*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties: © Jenny McLachlan 2023
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1389 3
ISBN 978 94 027 6957 9 (e-book)
NUR 282
Eerste druk januari 2024

Originale uitgave verschenen bij Farshore, een imprint van HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF.

Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd.

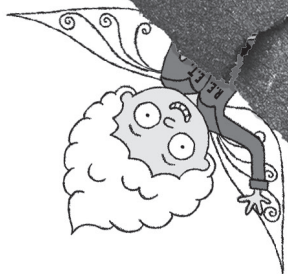
The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

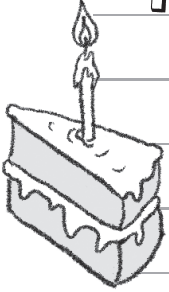
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1. Rare

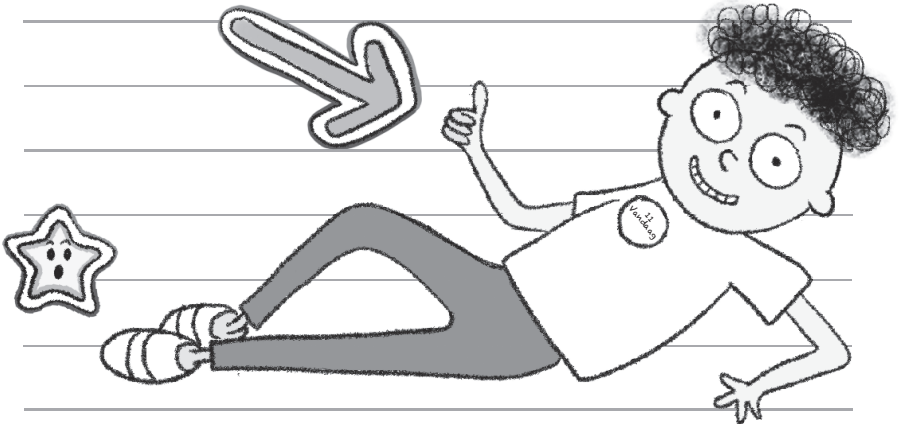

~~DINSDAG~~

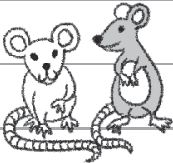
Wat me nou toch is overkomen...

Het is zo ontzettend raar dat ik een dagboek ga bijhouden om te zorgen dat ik niks vergeet. Als ze dit dagboek ooit gaan verfilmen (en dat zit er dik in) dan zijn dit de eisen voor de acteur die mij, Danny Rekels, gaat spelen: elf jaar oud, klein (maar sterk), knap, goed in tekenen en grappig. Hij moet er zo uitzien.

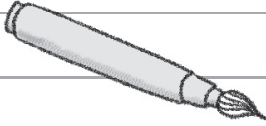
Oké, terug naar wat er is gebeurd.

Het begon eigenlijk vanochtend al, toen ik beneden mijn verjaardagscadeaus uitpakte. Ik had er zes. Vijf waren goed, en eentje was slecht. Ik heb een lijstje gemaakt, en jij mag zeggen of de lijst van goed naar slecht gaat, of van slecht naar goed. PS: Een van de cadeaus hou ik nog even geheim.

Twee ratten

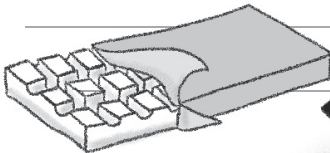
Geld!

Penseelpennen

Supermier

HANDTRAINER

GIGA-
CHOCO-
REEP

De ratten zijn geweldig. Ik wilde ze al heel lang, en nu heb ik er twee. Ik heb ze Tonnie en Guus genoemd, want we mogen van mam alleen huisdieren als we ze een mensennaam geven.

Geld is altijd goed.

De penseelpennen zijn ook fantastisch, want ik teken strips over een vos. Hij heet Rooie Rover en draagt een cape.

Elke Rooie Rover-strip eindigt ermee dat Rooie Rover op het punt staat om op een gruwelijke manier te sterven.

Zo...

En zo...

De handtrainer is om gespierde vuisten te krijgen voordat ik naar de middelbare ga. Eigenlijk wilde ik een **ANACONDA-HANDTRAINER** – die heeft mijn beste vriend Kabir – maar volgens pap is die van mij beter omdat mieren veel meer grip hebben dan anaconda's (ik heb online gekeken, en deze waren een tientje goedkoper).

De giga-chocoladereep is van mijn gemene-maar-saaie grote zus Jasmijn.

JAS

Het geheimzinnige cadeautje is van mijn lieve-maar-wilde kleine zusje Sofie. 'Hier, voor jou, Danny,' zei ze terwijl ze een slecht ingepakt cadeau naar mijn gezicht gooide. Aan dat inpakken en gooien kan ze niet zoveel doen (ze is pas drie), maar pap en mam hadden er misschien even bij moeten blijven toen ze dat cadeau kocht.

Toen ik het papier eraf trok ontdekte ik dat Sofie me dit had gegeven.

Je ziet het goed.

Een elfendeur. Je moet hem in je slaapkamer op de muur plakken en dan doet-ie... helemaal niks. Het ziet eruit alsof je zelf een elfendeur op de muur hebt geplakt.

'O, super,' zei ik sarcastisch. 'Die wilde ik nou altijd al hebben. MAAR NIET HEUS.'

Mam gaf me op m'n donder omdat ik onaardig deed, maar we weten allemaal dat Sofie dat cadeau voor zichzelf heeft uitgezocht.

Nog voor ik de elfendeur uit de doos kon halen om te kijken of dat kleine brievenbusje open kon, trok Sofie hem al uit mijn handen. Kakelend als een heks rende ze ermee naar boven. Mam, pap en Jasmijn vonden het

ontzettend grappig, tot ik opmerkte dat ik nu een cadeau te weinig had gekregen en er dus nog een tegoed had.

Volgens mam was ik verwend, en om me een lesje te leren at ze een hele rij blokjes van mijn chocoladereep op.

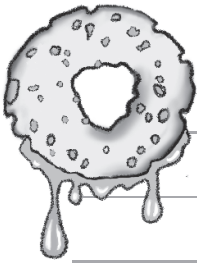
Toen ik zei dat ik nu TWEE cadeaus tekortkwam, aten pap en Jasmijn ook allebei een rij blokjes op.

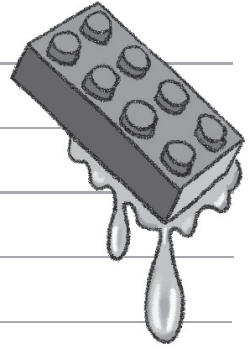
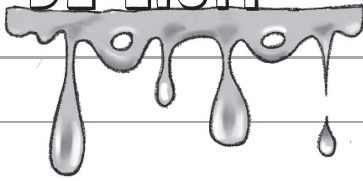
Daarna hield ik mijn mond.

De rest van de dag heb ik chocolade gegeten, Tonnie en Guus getraind en gewerkt aan vuisten zoals die van Iron Man.

En toen gebeurde HET. Dat rare ding waardoor ik dit dagboek ben begonnen.

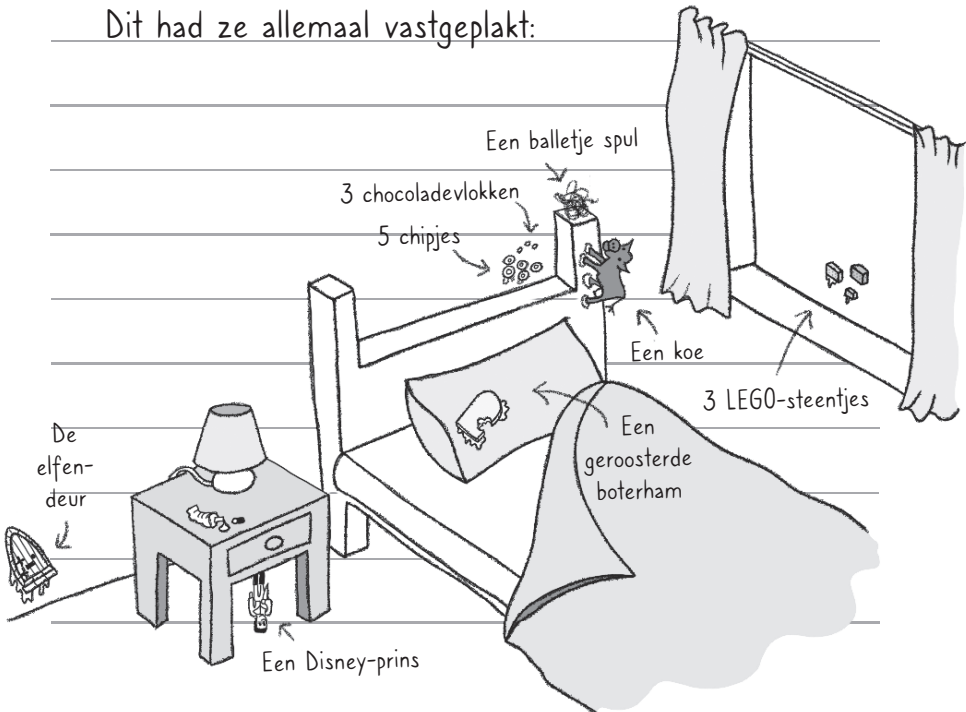

2. SOFIE EN DE LIJM

Met mijn nieuwe stalen vuisten droeg ik de kooi van
Tonnie en Guus naar mijn slaapkamer. Daar ontdekte ik
dat Sofie los was gegaan met de secondelijm.

Dit had ze allemaal vastgeplakt:

Ze had niet alleen de elfendeur op de muur van mijn kamer geplakt, maar ook nog een heleboel andere dingen. En het was prutswerk.

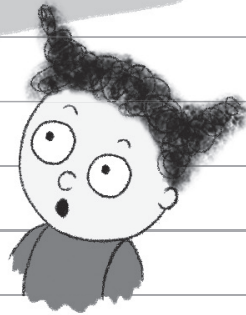
Sofie was de plaats van de misdaad niet eens ontvlucht, maar zat op haar hurken naast de elfendeur in de brievenbus te fluisteren: 'Hallo, elfje... Ben je daar?'

Ik was zo boos dat ik iets gemeens deed.

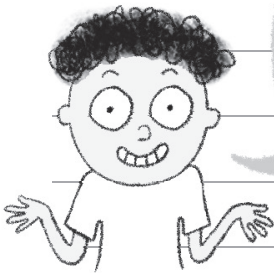
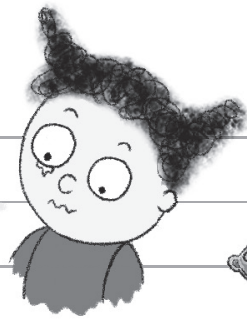
Soof, je doet het helemaal verkeerd.

Hoezo?

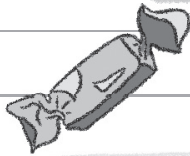

Achter iedere elfendeur zit een echt elfje klaar om naar buiten te komen, maar je moet iets speciaals doen om het te bevrijden.

Ik geloof er niks van, Danny.
Je houdt me voor de gek.

Ik ZWEER het, Sofie. Er zit een schattig elfje achter die deur. Ze ziet er prachtig uit en ze ruikt naar snoepjes. Ik ga zorgen dat ze naar buiten komt om met je te spelen.

Dank je wel, Danny!

BEDANKT!

BEDANKT!

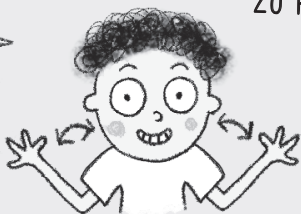
BEDANKT!

Schiet nou op!

ALSJEBLIIIIEFT!

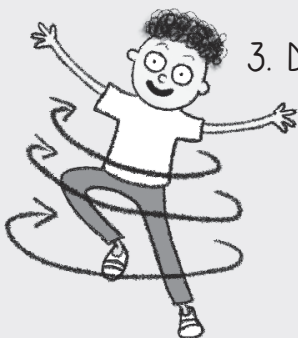
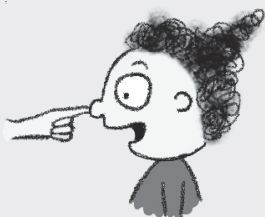
Dit is wat ik deed...

ZO ROEP JE EEN ELFJE OP

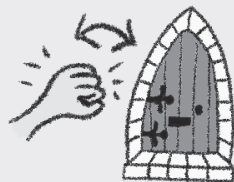
1. Sla op je wangen

2. Duw tegen de neus van je zusje

3. Draai drie rondjes

4. Trek een gezicht alsof je zit te poepen (maar doe het niet echt)

5. Klop op de elfendeur

6 Zeg het magische rijmpje op

Elfje o elfje,
zo zoet als jam,
stap door de deur,
want daar is Dan.

Ik weet het, het was een waardeloos gedicht, maar ik moest ter plekke iets verzinnen.

Sofie maakte zich zo druk dat haar handjes wel zeesterren leken, en ze begon te hijgen als Frieda, onze hond. Het zag er zo grappig uit dat ik moest lachen.

En toen knalde de elfendeur van de muur. Hij raakte me vol in mijn gezicht.

Ik greep naar mijn neus en viel op de grond. Toen ik mijn ogen weer opendeed zag ik dit...

Je ziet het goed. Er was een echte, levende elf uit de elfendeur gekomen. Ze stond in een wolk van rook en sterren in mijn slaapkamer, en leek voor geen meter op het elfje op de doos.

Opeens werden de rook en de sterren weer opgezogen door het gat in de muur. Het elfje raapte de deur op en schroefde hem weer op z'n plek met haar toverstokje.

Daarna rende ze op me af, en ze werkte zich half vliegend, half klimmend tegen mijn lichaam omhoog tot ze uiteindelijk voor mijn gezicht fladderde.

'Ik ben van JOU, Jongen,'

zei ze terwijl ze hard

in mijn voorhoofd

stak met haar

toverstok. 'Jij bent

mijn meester en

ik blijf bij je tot je

STERFT!

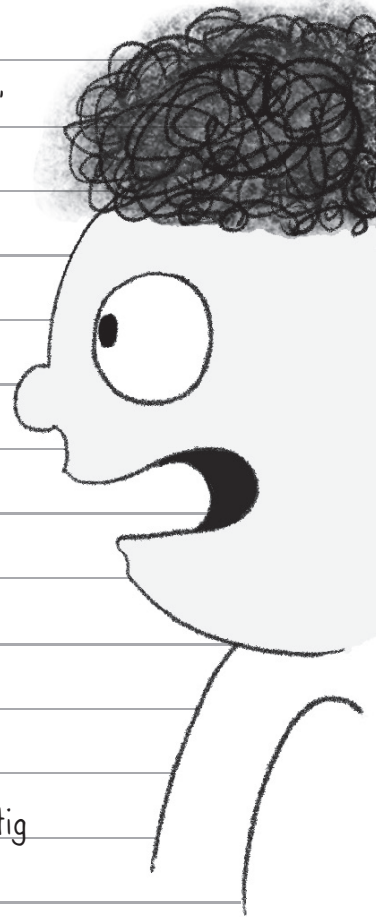
'Ja, maar, ja, maar,

ja, maar... Ik wil helemaal geen

elfje!' riep ik.

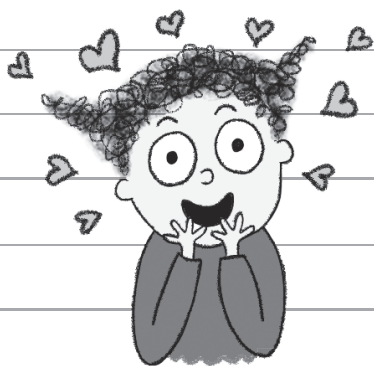
'Wel waar. Je zei dat ik er prachtig uitzag en dat ik naar snoepjes ruik!'

'Dat was sarcastisch!' jammerde ik.

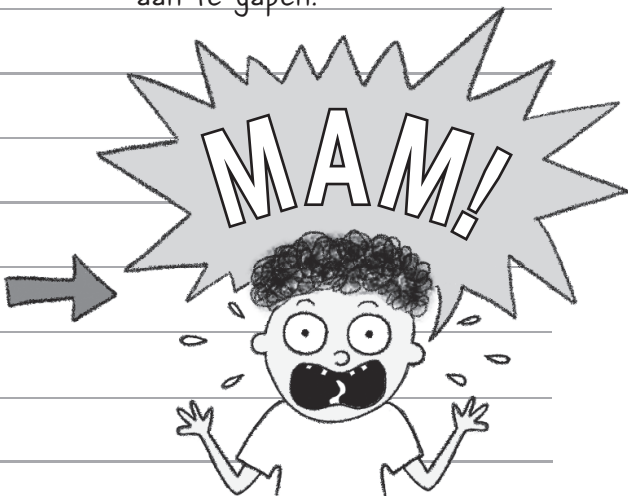
'Pech,' zei ze. 'Als je me niet wilt, dan had je me niet moeten wegroepen uit Elfenland met al die toverwoorden en het oeroude heilige ritueel voor mensjes en elfen, hè?'

'Maar dat verzon ik gewoon!' zei ik, en daarna begon ik te huilen omdat die elf het nodig vond om haar toverstok een paar keer keihard in mijn neus te rammen.

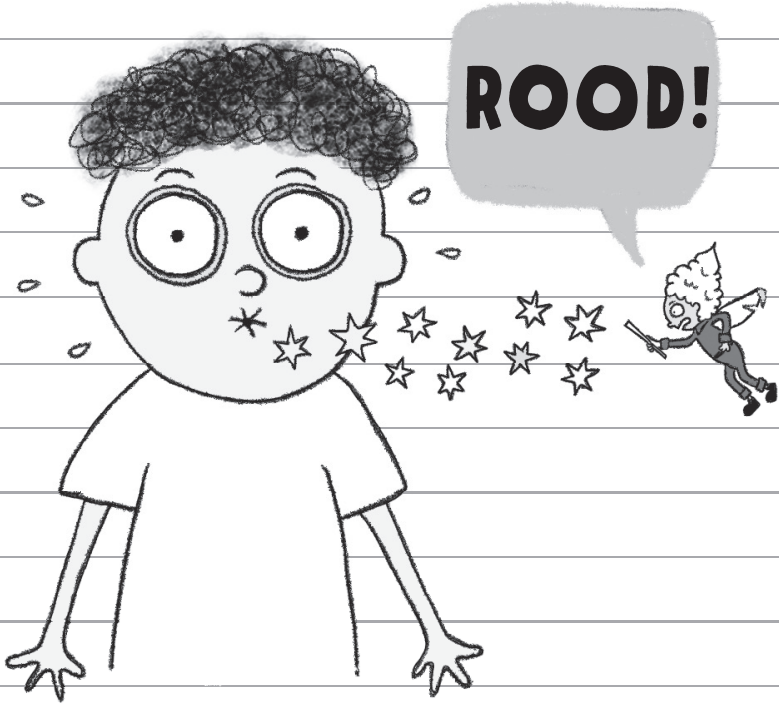

Ik moet er eerlijk bij zeggen dat Sofie helemaal niet bang was en niet moest huilen. Nee, ze zat de elf met een smoorverliefde blik aan te gapen.

Ik vond het hoog tijd om te doen wat ik altijd doe als ik bang ben of als er iets niet goed gaat.

Het elfje trok bliksemsnel haar toverstok en
schreeuwde:

Er explodeerden sterren, ik proefde aardbeïendrop-
veters en daarna lijmden mijn lippen zichzelf aan elkaar.

De elf zoefde tot vlak voor mijn ogen en siste: 'Nog
één zo'n geintje, Jongen, en ik BIJT je!'

Ik trok een sprint naar de deur, en ze beet me.

